

7. Цивільний кодекс України : Кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.

Лонська Євгенія Василівна,
курсант четвертого курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Тюря Юлія Іванівна,
кандидат технічних наук, доцент,
начальник навчально-методичного відділу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗНЯТТЯ З РЕЄСТРАЦІЇ НЕБАЖАНИХ СПІВМІШКАНЦІВ

На сьогоднішній день досить актуальним є питання що стосується виселення та зняття з реєстрації небажаних співмешканців з житлового приміщення (чи то квартири, чи то будинку). Проаналізувавши думки науковців, юристів та фахівців в даній сфері можна дійти висновку, що в Україні існує два шляхи вирішення даної проблеми: перший – за добровільною згодою; другий – за вмотивованим рішенням суду.

При вивченні зазначеної проблеми громадянам та суддям слід керуватися та брати до уваги положення наступних нормативно-правових актів: Конституція України, Цивільний кодекс України, Сімейний кодекс України, Житловий Кодекс, ЗУ «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання», ПВСУ «Про деякі питання, що виникли в практиці застосування судами ЖКУ» від 12.04.1985 р. № 2, Лист ВСУ від 26.05.2001 р. щодо викладення правових позицій щодо розгляду судами окремих категорій судових справ, Закон України «Про приватизацію державного житлового фонду», Європейська конвенція про захист прав людини і основоположних свобод.

Власник житлового приміщення, що бажає зняти з реєстрації або виселити недобросовісних співмешканців має право подати до суду позовну заяву. Адже ст. 47 КУ гласить, що кожен має право на житло. Держава створює умови, за яких кожний громадянин має змогу побудувати житло, придбати його у власність або взяти в оренду. Громадянам, які потребують соціального захисту, житло надається державою та органами місцевого самоврядування безоплатно або за доступну для них плату відповідно до закону. Ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду. [1] Тому виселення із житлового приміщення може бути здійснене виключно в судовому порядку.

Слід зауважити та врахувати в подальшому те, що реєстрація місця проживання, так звана прописка, є похідним правом від права користування житлом, тому заявляючи до суду вимогу про зняття особи з реєстрації місця проживання необхідно одночасно пред'явити вимогу про визнання цієї особи такою, що втратила право проживання у житловому приміщенні, або її виселення з житлового приміщення.

Як вже раніше зазначалося є два способи видворення, а саме за добровільною згодою, та за рішенням суду. Останній в свою чергу має наступні підстави:

1) У співмешканця немає права на проживання в приміщенні володільця. Має місце тоді, коли особа вселилася в житло незаконно або ж з порушенням встановлених вимог.

Стаття 156 ЖК зазначає, що «члени сім'ї власника жилого будинку (квартири), які проживають разом з ним у будинку (квартирі), що йому належить, користуються жилим приміщенням нарівні з власником будинку (квартири), якщо при їх вселенні не було іншої угоди про порядок користування цим приміщенням. За згодою власника будинку (квартири) член його сім'ї вправі вселяти в займане ним жиле приміщення інших членів сім'ї. На вселення до батьків їх неповнолітніх дітей згоди власника не потрібно. Члени сім'ї власника будинку (квартири) зобов'язані дбайливо ставитися до жилого будинку (квартири)...Спори між власником та членами його сім'ї про розмір участі в витратах вирішуються в судовому порядку» [2].

Припинення сімейних відносин з володільцем не позбавляє права користування займаним житлом навіть у випадку розірвання шлюбу.

2) У випадку втрати права співмешканця на проживання на підставі ст. 71,72 ЖК; ст. 405 ЦКУ.

Так, ст. 71 говорить що при тимчасовій відсутності наймача або членів його сім'ї за ними зберігається жиле приміщення протягом шести місяців. Тобто з плином даного строку особа буде визнана такою, що втратила право на проживання, та у випадку відсутності на те визначених законом поважних причин відсутності за місцем тимчасового проживання.

Визнання особи такою, що втратила право користування жилим приміщенням внаслідок відсутності цієї особи понад встановлені строки, провадиться в судовому порядку.

І остання норма, що регулює втрату зазначеного права: ст. 405 ЦКУ - Члени сім'ї власника житла, які проживають разом з ним, мають право на користування цим житлом відповідно до закону. Житлове приміщення, яке вони мають право займати, визначається його власником. Член сім'ї власника житла втрачає право на користування цим житлом у разі відсутності члена сім'ї без поважних причин понад один рік, якщо інше не встановлено домовленістю між ним і власником житла або законом.

3) Примусове виселення регламентується та може бути здійснене лише за наявності порушень, що висвітлені в ч.1 ст. 116 ЖК, а саме якщо: наймач, члени його сім'ї або інші особи, які проживають разом з ним, систематично руйнують чи псують жиле приміщення, або використовують його не за призначенням, або систематичним порушенням правил соціалістичного співжиття роблять неможливим для інших проживання із ними в одній квартирі чи в одному будинку, а заходи запобігання і громадського впливу виявились безрезультатними, виселення винних на вимогу наймодавця або інших заінтересованих осіб провадиться без надання іншого жилого приміщення.

4) Останній випадок встановлюється ст.ст. 43, 46 КУ, що вказують на визнання особи безвісно відсутньою та оголошення померлою.

Як висновок, необхідно сказати, що позивач та особи, які представляють його інтереси в суді дуже часто пограють у судовому процесі, адже попередньо допустили помилку у позові (позовній заяві). Щоб не допускати найпоширеніших помилок слід запам'ятати декілька умов:

✓ При висуненні вимоги щодо виселення необхідно обґрунтовувати свої доводи, підстави та зазначити наявні докази. Важливим елементом при цьому є те, що замало буде пред'явлення однієї вимоги чи підстави, задля ефективності та доцільності вказується як мінімум 3-4 положення.

✓ Заявнику, позивачу якнайкраще до справи та судового розгляду залучати третю особу (Відділ громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб)

✓ Посилання виключно на положення ст. 391 ЦКУ є неправильним. Адже дана проблема регулюється ще й нормами сімейного та житлового законодавства.

Задля спрощення проведення відповідної процедури вважаю за необхідне створити та офіційно зафіксувати роз'яснення у справах пов'язаних з виселенням та зняттям з реєстрації, що явно скоротять довготривалість судових тяганин, та зменшать кількість справ залишених судами без розгляду.

Бібліографічні посилання:

1. Конституція України // Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року. – Х.: „Фоліо”, 2001. – 46с.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р.: Офіційний текст. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 464 с.
3. Житловий кодекс Української РСР від 30 червня 1983 року № 5464-Х.

Павленко Євгенія Андріївна,
курсант четвертого го курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Балабан Сергій Миколайович,
кандидат юридичних наук,
декан факультету підготовки фахівців для
підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОРГАНІЗАЦІЯ ТЕХНОЛОГІЇ ОБЛІКОВОГО ПРОЦЕСУ

Розвиток досліджень, спрямованих на вдосконалення організаційних засад технології облікового процесу бюджетних установ у сучасних умовах виступає одним із важливих чинників підвищення ефективності їхньої діяльності. Сьогодні досить актуальним питанням в бюджетних установах є дослідження організації технології обліку. Система облікового процесу, яка правильно організована дозволить працівникам бюджетної сфери отримувати достовірну, своєчасну інформацію, завдяки якій здійснюється прийняття управлінських рішень.

Під організацією облікового процесу розуміють сукупність операцій, виконання яких забезпечує комплексну організацію бухгалтерського обліку, виходячи із ознак бюджетних установ, відносно яких вона застосовується.

Тобто організація бухгалтерського обліку має забезпечувати якість облікової інформації та економічність процесу її формування. Узагальнення перерахованих критеріїв можна досягнути, використовуючи чітку організацію технології бухгалтерського обліку, яка повинна включати такі основні вимоги, організація технології облікового процесу має забезпечувати якість облікової інформації; забезпечувати економічність процесу формування облікової інформації; враховувати специфіку конкретного суб'єкта.[1.с.52]

За своїм характером організація технології бухгалтерського обліку поділяється на три етапи: первинний, проточний, підсумковий. Кожному етапу притаманні елементи, прийоми та характеристики технології бухгалтерського обліку як процесу.[2.с.16]